

Arrest

nr. 305 759 van 26 april 2024
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. DAGYARAN
Dageraadstraat 44
1000 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat D. DAGYARAN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij dient op 9 december 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker wordt op 28 juli 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van een tolk die het Pashtou machtig is.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de CGVS) neemt op 3 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en bent geboren op (...) maart 1991 in het Sharalow dorp, in het Watapoor district, in de provincie Kunar. U bent Pashtoun, soennitisch moslim en ongehuwd. U bent niet naar school gegaan maar hebt wel een beetje leren lezen en schrijven in de madrassa en via uw vader.

Uw vader heet A. J. M. J. maar is ongeveer 13 jaar geleden overleden door een natuurlijke dood. Uw moeder heet S. K. N. en woont momenteel in Kabul. U heeft één broer, genaamd P., en één zus, genaamd S.. Zij zijn allebei jonger dan u en wonen bij uw moeder in Kabul.

U werkte als beveiligingsagent in het bouwbedrijf genaamd (...) dat uitsluitend overheidsprojecten deed en dat gelegen was in Mondakul Shina in Asadabad. U was verantwoordelijk om de veiligheid te garanderen van het hoofdkantoor van uw baas. U verbleef op uw werk maar ging af en toe ook nog naar huis.

Uw baas werd herhaaldelijk telefonisch bedreigd door de taliban om te stoppen met de samenwerking met de overheid. De taliban dreigden er ook mee om alle werknemers te viseren als uw baas niet zou stoppen met samenwerken met de overheid. Die bedreigingen startten ongeveer twee jaar voor de machtsovername en/of twee tot drie jaar nadat u met uw werk daar bent gestart. Op een dag, drie tot drie en een halve maand voor uw vertrek, werd aan de poort van uw werkplaats een dreigbrief van de taliban voor u afgeleverd waarin u verzocht werd om te stoppen met uw job. Daarop ging u samen met uw baas een aantal dagen nadien naar de commandant van de hoofdstad Asadabad, M. Y. M.. De commandant zei toen dat ze niets konden doen, dat veel mensen dergelijke brieven ontvangen en verscheurde de brief. U was echter bang en merkte dat steeds minder werknemers naar het werk kwamen. Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan, ongeveer één of anderhalve maand voor de machtsovername.

U kwam aan in België op 1 december 2021 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 9 december 2021.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara (1), vier loonbrieven (2), een certificaat van uw tewerkstelling voor het bedrijf (...) (3) en tot slot vijf jaar contracten van uzelf bij het bouwbedrijf (4), waarbij een vertaling van het eerste contract werd gevoegd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Derhalve werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U haalt aan problemen te hebben gekend met de taliban omwille van uw tewerkstelling bij het bouwbedrijf (...) als beveiligingsagent. Met betrekking tot uw tewerkstelling bij het bouwbedrijf op zich worden er geen twijfels geuit. Aan de door u aangehaalde problemen met de taliban kan echter geen geloof gehecht worden. U hebt niet aannemelijk gemaakt dat u individueel werd geviséerd en/of dat u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban.

Zo haalde u aan dat het bedrijf reeds telefonisch werd bedreigd voordat u een dreigbrief kreeg (CGVS, pagina 15). Toen u gevraagd werd wanneer de bedreigingen aan het adres van het bedrijf gestart zijn, verklaarde u dat u het niet precies wist maar dat u erachter bent gekomen ongeveer twee jaar voor de machtsovername (CGVS, pagina 14). In dit verband stelde u dat uw baas u persoonlijk nooit informeerde over de verschillende bedreigingen aan het adres van het bedrijf en aan de werknemers en dat u hierover werd ingelicht door collega's. Gezien u in het bedrijf werd aangesteld als beveiligingsagent kan redelijkerwijze verwacht worden dat u over alle veiligheidsaspecten, zeker over bedreigingen aan het adres van het bedrijf en de werknemers, wordt ingelicht. Uw verklaringen overtuigen niet. U werd gevraagd op welke manier het bedrijf werd bedreigd, waarop u zei dat de taliban het kantoor met verschillende nummers belden (CGVS, pagina 15). In deze is het opmerkelijk dat het bedrijf danig werd geviséerd volgens uw verklaringen maar al die tijd wel slechts telefonisch bedreigd werd. U werd ook de vraag gesteld of u ooit andere problemen gekend heeft buiten die ene dreigbrief die u ontvangen heeft. Daarop zei u van niet en zei u dat de taliban u ook nooit hebben gebeld, maar enkel het kantoor belden (CGVS, pagina 16). Enerzijds is het opmerkelijk dat het bedrijf en de werknemers van het bedrijf in het algemeen reeds minstens twee jaar werden bedreigd, maar u als werknemer pas de eerste individuele bedreiging zou gekregen hebben drie maanden voor de machtsovername van de taliban. Anderzijds zou u dus slechts één dreigbrief hebben ontvangen en werd u verder niet lastig gevallen door de taliban. U werd namelijk gevraagd of er in de tijd tussen de dreigbrief en uw vertrek uit Afghanistan nog iets is gebeurd, waarop u antwoordde van niet (CGVS, pagina 16). Het is opmerkelijk dat u in die periode uw werk, de reden waarom u werd bedreigd en waarvoor u bang was, alsnog

verderzette en ook ongestoord kon verderzetten. Uw gedrag is weinig verenigbaar met de door u aangehaalde vrees en doet afbreuk aan de ernst en waarachtigheid van uw verklaringen.

Voorts stelde u dat u een paar dagen nadat u de dreigbrief heeft ontvangen samen met uw baas naar de commandant bent gegaan om de dreigbrief af te geven en te vragen door welke commandant bij de taliban die brief werd verstuurd (CGVS, pagina 16-17). U gaf eerder echter een andere tijdsaanduiding waarbij u zei dat u de brief aan M. Y. hebt gegeven, drie of drie en een halve maand nadat u hem heeft ontvangen (CGVS, pagina 11). U bent dus niet echt eenduidig in uw verklaringen wat betreft uw acties na het ontvangen van de dreigbrief, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wordt ondermijnd.

Daarnaast werd u gevraagd op welke manier de taliban u vandaag nog zouden viseren bij terugkeer naar Afghanistan. U antwoordde hierop dat men kan zien wat de taliban met vorige officieren doen en verklaarde dat de taliban officieren van de vorige overheid vermoorden (CGVS, pagina 17). U haalt op geen enkele wijze aan dat collega's of andere mensen in een gelijkaardige situatie aan die van u, iets gelijkaardigs hebben meegemaakt. U vertelt over officieren van het leger of andere troepen van de overheid, maar hun profiel is niet gelijkaardig aan dat van u. U schetst voorts nog de situatie van dorpelingen die werden vermoord door de taliban, zoals M. A. of de zoon van een dorpeling genaamd S. (CGVS, pagina 18). Wanneer echter werd gevraagd om welke reden zij vermoord werden, dan vertelde u dat M. A. werd gedood door een zelfmoordaanslag omdat hij een officier was en dat de leden van een controlepost werden vermoord omdat ze zich niet wouden overgeven (CGVS, pagina 18). Opnieuw schetst u hier de situatie van mensen die voor de overheid werkten in een positie als officier en dus in een positie van rechtstreekse betrokkenheid en/of werkzaamheden bij de overheid. Dit profiel komt opnieuw niet overeen met dat van u daar u zelf nooit rechtstreeks bij de overheid gewerkt heeft. U maakt niet aannemelijk dat de taliban u zouden viseren als loutere beveiligingsagent van een bouwbedrijf, ondanks het werk dat het bedrijf voor de overheid zou gedaan hebben.

Daarnaast stelde u dat alle werknemers die voor uw bedrijf werkten, werden gevisieerd door de taliban (CGVS, pagina 17). Toen u echter gevraagd werd hoe het momenteel was met het bedrijf na uw vertrek, antwoordde u dat u daarover geen informatie heeft sinds u in België bent aangekomen (CGVS, pagina 15). U werd ook nog gevraagd of u nog nieuws hebt over hoe het momenteel gaat met uw baas, maar ook daarop antwoordde u dat u het niet wist. Wanneer u dan voorts werd gevraagd of er iets gebeurd is met andere werknemers van het bedrijf, dan moest u opnieuw het antwoord schuldig blijven en zei u dat u geen contact meer heeft gehad met hen sinds u vertrokken bent (CGVS, pagina 17). U werd ter verduidelijking ook nog gevraagd of er in de weken of maanden voor uw vertrek iets is gebeurd met de taliban met andere werknemers, waarop u zei dat de taliban tot die tijd niemand schade hadden aangedaan (CGVS, pagina 17). U verklaarde wel dat op het moment dat u vertrokken, de meeste werknemers van het bedrijf niet naar kantoor kwamen. Daarover zei u echter wel dat u de reden voor hun afwezigheid niet echt kende en dat u louter dacht dat ze misschien ook bang waren en bedreigd werden (CGVS, pagina 18). Daarbij is het uiterst opmerkelijk dat u over eventuele bedreigingen aan het adres van uw collega's, de angst die zij zouden hebben ervaren en hun daaropvolgende acties, geen concrete informatie heeft. U gaat louter uit van vermoedens en geeft er geen blijk van met uw collega's daarover ooit te hebben gepraat, wat bedenkelijk is gezien het gespannen klimaat ten aanzien van het bedrijf dat door u geschetst wordt. Het feit dat u dus niet op de hoogte bent van eventuele individuele bedreigingen aan het adres van uw vorige collega's in de periode dat u een dreigbrief ontving en nog in Afghanistan was, noch van de huidige situatie van uw vroegere collega's en uw werkgever, noch enige blijk geeft van inspanningen om die informatie te bekomen, doet de wenkbrauwen fronsen en doet afbreuk aan de ernst van uw ingeroepen vrees voor vervolging.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Wat betreft uw taskara, moet worden opgemerkt dat dit louter betrekking heeft op uw identiteit, dewelke hier niet ter discussie staat. De loonbrieven, het certificaat van uw tewerkstelling voor het bedrijf en de vijf jaarcontracten die u voorlegt, hebben betrekking op uw tewerkstelling bij het bedrijf zelf, hetgeen op zich ook niet in twijfel wordt getrokken en dus niet ter discussie staat. Deze documenten bevestigen geenszins de door u aangehaalde problemen met de taliban. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief.

In verband met de e-mail die het CGVS op 16 mei 2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het

verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bermbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen.

Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke

situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare

informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in

concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

Verweerder is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: “Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verweerder ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van verweerder niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 12 maart 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar de volgende rapporten en er de weblinks van bijbrengt:

1. EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
2. EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023;
3. EUAA, “Afghanistan Security Situation”, augustus 2022;
4. EASO, “Afghanistan Country Focus”, januari 2022;
5. EASO, “Afghanistan Country Focus”, december 2023;
6. EUAA, “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”, augustus 2022;
7. EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”, augustus 2020;
8. EUAA, “Afghanistan: Targeting of individuals”, augustus 2022;
9. UNAMA, “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”, juni 2023;
10. COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban, 14 december 2023.

Op 12 maart 2024 legt verzoeker via aanvullende nota het volgende neer:

- een tewerkstellingsattest uitzendarbeid met betrekking tot het jaar 2024

- een tewerkstellingsattest uitzendarbeid met betrekking tot het jaar 2023
- een tewerkstellingsattest uitzendarbeid met betrekking tot het jaar 2022

Ter zitting d.d. 20 maart 2024 legt verzoeker een aanvullende nota neer. Verzoeker verwijst naar:

- een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker;
- een verslag met name CEDOCA "*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023 zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, "*Afghanistan COI Focus*" van december 2023 en UNAMA "*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*" van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen;
- Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 dat bericht over de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm;
- Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024 aangaande het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan;
- UNHCR "*UNHCR and IOM urge Pakistan to maintain protection space for Afghans in need of safety*" van 7 oktober 2023 dat bericht over de gedwongen terugkeer.

4. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de CGVS beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

5. Landeninformatie

Verzoeker klaagt in zijn aanvullende nota een gebrek aan actuele en nauwkeurige informatie over de situatie in Afghanistan aan. In dit verband verwijst hij naar de rapporten waarop de bestreden beslissing is gebaseerd en verwijst hij ook naar EUAA "*Afghanistan COI Focus*" van december 2023; UNAMA "*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*" van juni 2023; CEDOCA "*COI Focus Afghanistan, migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*" van 14 december 2023. Dit laatste rapport zou volgens verzoeker geen melding maken van de veiligheidssituatie in Afghanistan en EUAA, "*Afghanistan COI Focus*" van december 2023 en UNAMA "*Impact of improvised explosive devices on civilians in Afghanistan*" van juni 2023 zouden maar een korte beschrijving geven van de veiligheidssituatie en aangeven dat de veiligheidsincidenten door de Zuidoost-Aziatische afdeling van ISIS en andere onbepaalde anti-regeringselementen die burgers op een willekeurige manier treffen, zijn toegenomen.

De Raad wijst er vooreerst op dat de verwerende partij bij aanvullende nota van 12 maart 2024 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd heeft en heeft aangevuld. Voorts is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er blijkt echter duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteerd door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren.

De Raad herinnert er verder aan dat de richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het

Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming”*. Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, *in casu* bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. *In casu* dient te worden vastgesteld dat zowel verzoeker als de verwerende partij een veelheid aan recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en persartikels aanleveren die afkomstig zijn van een breed scala aan bronnen. In tegenstelling tot wat verzoeker doorheen zijn kritiek in de aanvullende nota tracht te laten uitschijnen, oordeelt de Raad dat er te dezen en op heden wel degelijk actuele, betrouwbare, eensluidende en omvattende informatie voorhanden is die toelaat om een gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Onderzoek van het beroep

6.1 In een eerste middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verklaringen of verduidelijkingen bij de door de CGVS opgemerkte ongeloofwaardigheden, vaagheden en zogenaamde onaannemelijkheden. Hij meent dat het CGVS ten onrechte heeft beslist dat hij niet als vluchteling kan worden erkend.

6.2 In een tweede middelonderdeel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2, 48/4 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de CGVS in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat, gelet op voorgaande vaststellingen, niet kan worden besloten dat voormelde verdragsbepaling werd geschonden door het nemen van de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

In casu wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de internationale en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De vaststellingen en overwegingen waarop de CGVS zich baseert worden stuk voor stuk in de bestreden beslissing genoegzaam toegelicht. Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft

hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan.

6.3 Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt voor dat verweerder onterecht heeft besloten dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2 van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

In casu worden de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd door de CGVS omdat verzoeker er niet in is geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Blijkens de bestreden beslissing wordt er geen geloof gehecht aan verzoekers voorgehouden asielmotieven, met name heeft hij het niet aannemelijk gemaakt dat hij individueel wordt geviséerd en/of dat hij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden met de taliban. De motivering van de bestreden beslissing is gesteund op de volgende elementen:

- verzoekers verklaringen over dat hij niet werd geïnformeerd over de verschillende bedreigingen aan het bedrijf en aan de werknemers overtuigt niet, nu verzoeker werd aangesteld als beveiligingsagent van het bedrijf;
- het bedrijf werd gedurende ongeveer twee jaar enkel telefonisch bedreigd;
- verzoeker heeft nooit andere problemen gekend buiten die ene dreigbrief;
- ook na de dreigbrief en zijn vertrek ongeveer drie maanden later, is verzoeker niet lastiggevalen door de taliban;
- na de dreigbrief bleef verzoeker verder werken voor het bedrijf;
- verzoekers verklaringen zijn niet eenduidig over het afgeven van de dreigbrief aan de commandant;
- verzoeker werkte nooit rechtstreeks bij de overheid doch als beveiligingsagent van een bouwbedrijf die voor de overheid werk zou hebben afgeleverd. In die zin maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geviséerd door de taliban;
- verzoeker is niet op de hoogte van eventuele individuele bedreigingen van zijn vorige collega's in de periode dat hij een dreigbrief ontving en nog in Afghanistan was, noch op de hoogte van de huidige situatie van zijn vroegere collega's en zijn baas, noch geeft verzoeker blijk van inspanningen om de informatie te bekomen.

De Raad stelt na kennisname van de elementen in het dossier vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt die de voorstaande pertinente motieven kunnen verklaren of weerleggen. Deze motieven zijn draagkrachtig en vinden steun in het administratief dossier. Op grond hiervan wordt terecht besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in het vluchtrelaas, het uiten van persoonlijke vergoelijkingen, het herhalen en verduidelijken van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen, het bekritisseren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door verweerder en het feit dat hij zou lijden aan een ernstige depressie en zijn angst nog steeds actueel is. Dit kan – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – bezwaarlijk een dienstig verweer worden geacht. Verzoeker slaagt er aldus niet in de hoger aangehaalde motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Verzoeker verduidelijkt dat het normaal is dat werkgevers informatie over dreigingen niet delen met alle werknemers om onnodige paniek te voorkomen. Zijn verklaringen zijn daarom niet ongeloofwaardig maar duiden eerder op het feit dat de werkgever een beperkte informatieverbreiding hanteerde om de veiligheid van het personeel te waarborgen en om te vermijden dat zijn beveiligingsagenten ontslag zouden nemen. De Raad meent echter dat de CGVS terecht stelt dat van een bedrijf dat verzoeker heeft aangesteld als beveiligingsagent redelijkerwijze mag worden verwacht dat verzoeker over alle veiligheidsaspecten wordt ingelicht en zeker wat de bedreigingen aan het bedrijf en de werknemers betreft. Verzoeker kan met zijn betoog, dat beperkt blijft tot een loutere bewering, geenszins overtuigen dat hij niet werd ingelicht om paniek of ontslag van de werknemers te voorkomen.

Verzoeker betoogt, ten tweede, dat zijn verklaringen over zijn acties na ontvangst van de dreigbrief kunnen worden toegeschreven aan verstrooidheid en dat er rekening dient te worden gehouden met de stressvolle situatie waarin hij zich als asielzoeker bevindt. In dat verband stelt verzoeker ter terechtzitting dat hij niet 3 maanden na de ontvangst van de brief naar de commandant is gegaan maar wel 3 dagen. Hij is daarentegen 3 maanden later vertrokken uit Afghanistan.

De Raad merkt evenwel op dat verzoeker, door thans een derde versie te geven over zijn acties na ontvangst van de dreigbrief, de inconsistenties op zich niet wegneemt. Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten inroept, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek zo accuraat en correct mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding van zijn vertrek uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest.

Ten derde betoogt verzoeker dat hij, zelfs als hij geen directe overheidsfunctionaris was, toch het risico kan lopen op vervolging, nu zijn werkgever betrokken was bij bouwprojecten in opdracht van de overheid. Niet alle slachtoffers hebben hetzelfde profiel.

De Raad kan de CGVS evenwel volgen waar hij stelt dat verzoeker geen individuele vervolging aannemelijk maakt, nu hij buiten de dreigbrief, niet werd bedreigd door de taliban. Ook na de dreigbrief bleef verzoeker nog een drietal maanden werken, zonder problemen te hebben ervaren met de taliban. Ook zijn familie werd niet bedreigd. Verzoeker heeft ook geen informatie of kennis over reële bedreigingen van zijn werkgever of collega's ten tijde dat hij nog in Afghanistan verbleef en evenmin na zijn vertrek. De voorbeelden van aanslagen die verzoeker geeft hebben betrekking op officieren van de vorige overheid. De CGVS stelt bijgevolg terecht dat het profiel van deze slachtoffers niet overeenstemt met zijn profiel. Verzoeker heeft nooit rechtstreeks bij de overheid gewerkt. Waar verzoeker ter terechtzitting stelt dat ongeveer 1,5 maand geleden de taliban naar zijn familie in Kabul is gekomen om te vragen waar verzoeker is, blijft verzoekers betoog beperkt tot een bewering, zonder begin van bewijs. Het is opmerkelijk dat verzoekers betoog beperkt blijft tot een loutere bewering, te meer nu verzoeker aan dit relaas toevoegt dat de imam erbij zou zijn gehaald om te bemiddelen, doch hiervan geen schriftelijke weerslag kan bijbrengen. Verzoeker is vertrokken uit Afghanistan, ongeveer 1,5 maand voor de machtsovername en is aangekomen in België op 1 december 2021. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban drie jaar later plots op zoek zou gaan naar verzoeker terwijl hij voordien niet rechtstreeks werd bedreigd door de taliban, ook niet na de dreigbrief.

Ten vierde tracht verzoeker zijn gebrek aan concrete informatie over zijn collega's en het bedrijf te verklaren door de terughoudendheid van zijn collega's om over dergelijke zaken te praten en dergelijke informatie ook niet via telefoon of internet wordt gedeeld.

Deze uitleg overtuigt evenwel niet aangezien verzoeker nog 3 maanden is blijven werken nadat hij de dreigbrief had ontvangen en zich kon informeren in die periode. Bovendien kan ook zijn familie, met wie hij nog contact heeft, hem informeren over de gebeurtenissen met betrekking tot zijn vroegere collega's of het bedrijf.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar algemeen psychologisch onderzoek inzake inconsistente verklaringen over een bepaalde gebeurtenis en de potentiële weerslag op de geloofwaardigheid van deze verklaringen. Dit onderzoek heeft echter geen betrekking op verzoekers persoon of op zijn verklaringen zoals afgelegd in het kader van onderhavige procedure. Waar verzoeker benadrukt dat hij lijdt aan een ernstige depressie en angst, legt hij geen enkel stuk voor die deze bewering ondersteunt. De Raad herhaalt dat zijn psychologische toestand geen afdoende verklaring biedt voor zijn inconsistente en onaannemelijke verklaringen met betrekking tot het belangrijkste vluchtmotief.

Verzoeker wijst nog op een aantal risicogroepen en stelt dat het aldus duidelijk is dat hij *in casu* nood heeft aan internationale bescherming, doch hij laat na te concretiseren tot welke risicogroep hij zou behoren. Met een dergelijk summier en algemeen betoog slaagt hij er niet in de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te stellen.

Vervolgens betoogt verzoeker dat hij verwesterd is. Hij stelt dat hij Afghanistan in 2021 heeft verlaten en in België aankwam op 1 december 2021. Hij vreest om in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, als "*afvallige*", "*niet-gelovige*" of "*geen goede moslim*" te worden beschouwd, omdat hij zich al jaren niet meer

in Afghanistan bevindt, zich anders is beginnen gedragen en kleden en naar “Westerse muziek” luistert. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar bronnen van de UNHCR, Nansen, Country of Origin Information Report van januari 2022 van EASO en OSAR waaruit blijkt dat “Europeanisatie of verwestering” in geval van terugkeer naar Afghanistan een bijkomend risico op vervolging met zich meebrengen.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande het volgende gemotiveerd:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

De Raad treedt verweerder bij waar deze in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat hij, omwille van zijn verblijf in Europa, in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden geviséerd en vervolgd. Met de loutere verwijzing in het verzoekschrift naar zijn verblijf in Europa en algemene

landeninformatie dienaangaande, slaagt verzoeker er niet in de motivering in de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker maakt zijn vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Afghanistan niet concreet aannemelijk. Verzoeker voert aan dat hij zich anders kleedt en gedraagt en naar “Westerse muziek” luistert en vervolging vreest in geval van terugkeer. Deze beweringen worden echter door geen enkel concreet gegeven ondersteund. Het volstaat niet om op algemene wijze te verwijzen naar een verblijf in Europa om als “verwesterd” gepercipieerd te worden bij terugkeer naar Afghanistan. Gelet op de voormelde analyse op basis van de beschikbare landeninformatie volstaat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie, die geen betrekking heeft op verzoekers persoon, evenmin.

Verzoeker merkt in zijn aanvullende nota d.d. 20 maart 2024 op dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert te worden gezien als verwesterd.

De Raad benadrukt vooreerst dat een door louter tijdsverloop mogelijk ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling. Ook waar verzoeker met de aanvullende nota van 12 maart 2024 aantoont dat hij sinds 2022 tewerkgesteld is, toont hij niet *in concreto* aan dat hij zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten, studies en zijn tewerkstelling om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. De Raad wijst er op dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker 31 jaar oud was op het moment van zijn vlucht uit Afghanistan en momenteel ongeveer 33 jaar oud is. Verzoeker is toegekomen in België op 1 december 2021 en verblijft ongeveer 2,5 jaar in België. Aldus wordt vastgesteld dat verzoeker zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan niet worden aangenomen dat verzoeker vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker moet dan ook redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Dit wordt eens te meer bevestigd door de vaststelling dat verzoeker nog regelmatig in contact staat met zijn familie in Afghanistan. Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels meer dan twee jaar in België verblijft en enige tijd niet in Afghanistan heeft gewoond, kan niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Dit betoog mist de nodige concretisering, uitwerking en staving om enige daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering aan te tonen. Hij toont hiermee dan ook evenmin aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de huidige Afghaanse waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker in dit verband in zijn aanvullende nota d.d. 20 maart 2024 opmerkt dat er onvoldoende landeninformatie beschikbaar is aangaande de situatie van terugkeerders, merkt de Raad op dat hij zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en

incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

Voor het overige komt verzoeker in zijn aanvullende nota d.d. 20 maart 2024 niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

Gelet op het voorgaande kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker, die ongeveer 2,5 jaar in België is, zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad en er nog over een netwerk beschikt, dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers uitvoerig betoog aangaande het voordeel van de twijfel is aldus niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

6.4 Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zijn tweede middelonderdeel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen hieromtrent.

Verzoeker zet uiteen dat de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend indien de onmenselijke en vernederende behandeling, waarvan sprake in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, wordt veroorzaakt door het optreden van een actor. Hij verduidelijkt dat de humanitaire crisis, die wordt veruitwendigd door een hongersnood die het leven van vele mensen bedreigt, duidelijk het gevolg is van het optreden van actoren. Hij stelt dat de machtsovername van de taliban en hun huidige beleid, in combinatie met corruptie en eerdere conflicten, ertoe hebben geleid dat het land uiterst kwetsbaar is wat betreft de zelfvoorziening op voedselgebied.

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tenslotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precaire humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Waar verzoeker nog verwijst naar 's Raads arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (*cf.* RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3.679). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van vernoemd arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu, gelet ook op de actualisatie van de landeninformatie door verweerder bij zijn aanvullende nota van 12 maart 2024, voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verwijst in zijn aanvullende nota d.d. 20 maart 2024 naar een artikel aangaande de stijgende spanningen na het verbranden van een Koran in Stockholm Khaama "*Swedish Committee halts activities in Afghanistan amid rising pressure*" van 17 maart 2024 en een artikel betreffende de verlenging van het mandaat van UNAMA en de verslechtering van de situatie in Afghanistan, met name Ariana News "*UN Security council extends Afghanistan mission mandate for one year*" van 16 maart 2024 en UNAMA "*Report on Afghanistan*" van maart 2024. Verzoeker betoogt voorts dat uit het verslag van UNAMA van maart 2024 valt af te leiden dat de controle van verplaatsingen in het land zijn vergroot en de *checkpoints* worden bezet door de taliban, de situatie van de scholen is verergerd, veiligheidsincidenten toenemen, de economische situatie niet verbetert en de werkloosheidscijfers de hoogte in gaan en aldus zo het risico om in een situatie van verregaande deprivatie terecht te komen is aangetoond. Betreffende verzoekers verwijzingen naar bovenvermelde artikelen en rapporten, stelt de Raad vast dat het risico voor verzoeker *in concreto* aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is *in casu* niet het geval.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt, moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn met de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar verzoeker in de aanvullende nota verwijst naar een vernietigingsarrest nr. 297 075 van de Raad van 14 november 2023 in het kader waarvan verzoeker meent dat dezelfde redenering moet worden toegepast op verzoeker, dient te worden onderstreept dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht.

Verzoeker citeert uit nieuwsberichten, rapporten en richtlijnen, waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan, alsook in verzoekers regio van herkomst, nog steeds sprake is van een volatiele veiligheidssituatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de commissaris-generaal gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in de provincie Kunar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hij, in zijn regio van herkomst louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Waar verzoeker in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN